

ஒரு பேப்பர்

FRIDAY, DECEMBER 21, 2007, ISSUE 84

புத்தாண்டில் தமிழீழம்

மலரவிருக்கும் புத்தாண்டில் கிழக்கு ஐரோப்பாவில் புதிய தேசமாக கொசோவோ உருவாகவிருக்கிறது. தமிழீழ தேசத்துடன் ஒப்பிடுகையில் மக்கள் தொகையிலும், இடப்பரப்பிலும் சிறிதான கொசோவோவிற்கு உலகநாடுகள் அங்கீகாரம் வழங்குவது, தமிழீழ மக்கள் மத்தியில் ஒரு அங்கலாய்ப்பை ஏற்படுத்துகிறது. இருப்பினும் தமிழீழ தேசம் உருவாவதற்கு எதிராக நியாயப்படுத்தப்பட்ட சில விடயங்கள் கொசோவோ தேசத்தின் உதயத்துடன் அடிப்பட்டுப் போகிறது என்பதில் நாம் திருப்தியடைந்து கொள்ளலாம்.

சுயநிர்ணய அடிப்படையில் தமிழ் தேசிய இனத்திற்கு பிரிந்து செல்லும் உரிமையுள்ளதை வலியுறுத்தி, தமக்கென இறைமையுள்ள சுதந்திர தமிழீழம் அமைத்துக் கொள்வதற்கான போராட்டத்தை ஈழத் தமிழர்கள் மேற்கொள்ள ஆரம்பித்து பல ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன. தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி வட்டுக்கோட்டை தீர்மானம் நிறைவேற்றியதும், தனிநாட்டுக்கான அங்கீகாரத்தை வேண்டி தேர்தலில் அமோக வெற்றி பெற்றதும் முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த நிகழ்வுகள்.

இந்தக் காலப் பகுதியில் தமிழீழக் கோரிக்கை என்பது சிங்கள அரசுடனான பேச்சுவார்த்தை மேயில் பேரப்பொருளாக இருந்ததே தவிர, அன்றையதலைவர்கள் தனிநாட்டை அமைப்பதற்கான நம்பிக்கையுடன் செயற்படவில்லை. சராசரித் தமிழர்களும் இவ்விடயத்தில் உறுதியாக இருந்தார்கள் எனக்கூற முடியாது. சிறிலங்கா ஆட்சியாளர்களுடன் அடிக்கடி நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தைகள், ஐக்கிய இலங்கைக்குள் தீர்வு ஏற்படுத்த முடியும் என்ற மாயையைத் தோற்றுவித்தன. இந்தத் தளம்பல நிலையில் முன்னைய தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் தடம் புரண்டார்கள் என்பதுதான் வரலாறு.

இந்தியா உட்பட சர்வதேச சக்திகள் இலங்கைத் தீவில் இன்னொரு தேசம் உருவாவதை விரும்பாமையே தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுப் போராட்டத்தில் பின்னடைவுகளை ஏற்படுத்தின. இன்றும் ஏற்படுத்தி வருகின்றன. அதனால் சர்வதேச அரசுகிற்கு தமிழீழக் கோரிக்கை இன்னமும் எடுத்துச் செல்லப்படவில்லை.

இந்நிலையில் சிங்கள கடும்போக்காளர்களின் நெகிழ்ச்சியற்ற போக்கே தமிழ் மக்களின் தனிநாட்டுப் போராட்டத்தை நியாயப்படுத்தி வந்துள்ளது. தற்போதைய அரசும் அதன் நேச சக்திகளும் அதனை நேர்த்தியாக செய்து வருகின்றன.

அண்மையில் கொழும்புக்கான பிரித்தானிய தூதுவர் டொமினிக் சில்கொட் அவர்கள் தமிழீழம் கோருவது முறையற்றது அல்ல எனத் தெரிவித்த கருத்தை நாம் வரவேற்க வேண்டும். சிறிலங்கா அரசியல் அமைப்பின் ஆறாவது திருத்தத்தின்படி தனிநாடு கோருவது சட்ட விரோதமானதாக பிரகடனப்படுத்தப்பட்டாலும் சர்வதேச சட்டங்கள் தமிழீழப் போராட்டத்தை தடை செய்யவில்லை என்பதை நாம் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

ஒரு பேப்பர்

வணக்கம்!

இந்த ஆண்டின் இறுதிப் பேப்பரில் உங்களைச் சந்திக்கிறோம். சினோ சுரண்டிகைகள் வலித்தாலும் உங்களுடன் எங்கள் இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் பகிர்ந்து கொள்ள விசைப்பலகையில் தட்டும்போது வலியெல்லாம் பறந்து போகிறது. ஏற்கனவே ஊர் முழுக்க ஐஸ் இதுக்கிள்ளை நீங்கள் வேறை ஐஸ் வைக்கோணுமோ என்று நீங்கள் நினைக்கலாம் ஆனால் சொன்னது என்னவோ உண்மைதான்.

மன்னிக்கோணும், போன பேப்பர் ஐரோப்பாவிலே வெளியிடச் சணங்கியிட்டுது. இருந்தாலும் கனடாவிலே வெளியான பேப்பரை பாத்திட்டு அதில் வெளியான கட்டுரையைக் காரணங்காட்டி ஐரோப்பிய நாடொன்றிலிருக்கும் எங்கட தோழி ஓராளை சிலர் பயமுறுத்தியிருக்கிறார்கள். விசயம் பொலிஸ் வரை போயிருக்கிறது. சிலபேர் ஒரு பேப்பர் தாங்கள் படிக்கினமோ இல்லையோ கனடா, பிரித்தானியா, ஜெர்மனி, யப்பான் எண்டு பன்னாட்டு அதிகாரியருக்கும் படிக்க கொடுக்கினம். மகிழ்ச்சியிலே என்ன சொல்லிறதெண்டே தெரியேல்லை. ஆனால் அந்தாக்களுக்கு தமிழ், ஆங்கிலம் படிக்க வருமோ எண்டுதான் தெரியேல்லை.

இப்பிடி வெருட்டி ஆக்களுக்கு ஒண்டு சொல்லிறம். ஊர் வழமை, சமயம், சாத்திரம் எண்டு தனிமனித சுதந்திரத்திலை தலையிடுற ஆக்களையும் அவர்களுக்கு ஒத்துழைப்பவர்களையும் வெளிச்சத்திற்கு கொண்டு வந்து இந்த முடத்தனத்தை ஒழிப்பதில் ஒரு பேப்பர் தொடர்ந்து பங்களிக்கும். எந்த மிரட்டல்களுக்கும் நாங்கள் அஞ்சப் போவதில்லை.

ஒரு பேப்பர் ரில் வெளிவரும் கட்டுரைகளில் தெரிவிக்கப்படும் கருத்துக்களில் உங்களுக்கு

உடன்பாடில்லை எனின் உங்கள் கருத்துக்களை எழுதி அனுப்புங்கள். உங்களது கருத்துக்களும் எங்கள் வாசகர்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்பதில் நாங்கள் அக்கறையாக இருக்கிறோம். மாறாக உள்ளுக்குள் பொருமி உங்கள் இரத்த அழுத்தத்தை அதிகரிக்காதீர்கள். எல்லாரையும் எல்லா நேரமும் திருப்திப்படுத்த முடியாவிட்டாலும் உங்கள் கருத்துக்களை வெளியிடுவதில் நாங்கள் தயக்கம் காட்டுவதில்லை.

எங்கடை சமூகத்திலை நடக்கிற சில தில்லு முல்லுகளை வெளிப்படுத்திற்றுக்கு தங்கடை சொந்தப்பெயரை பாவிக்க சிலர் தயங்கினம். அதாவை மொட்டையாய் சில செய்தியள் வந்தாலும் அதுகளிலை இருக்கிற உண்மைய கூடிய வரைக்கும் விசாரிச்சுப் போட்டுத்தான் பிரசுரிக்கிறம். இருந்தாலும் சிலது பிழைச்சுப் போடுது.

வேறு ஊடகங்களில் வெளிவந்த விடயங்களை மறுபிரசுரம் செய்கிறபோது, அவற்றின் மூலப்பிரதியின் விபரத்தை வெளியிட்டு வருகிறோம். சிலசமயங்களில் அவ்விபரங்கள் தவறவிடப்படுகிறது. கடந்த பேப்பரில் 5ம் பக்கம் வெளியான 'அப்பாவி என நிருபிக்கப்படும் வரை தமிழர்கள் இங்கு பயங்கரவாதிகளே' என்ற கட்டுரையின் மூலம் உதயன் பத்திரிகையின் ஆசிரியர் தலையங்கம் என்பதை தெரியப்படுத்துகிறோம்.

புதிய வருடத்தில் இன்னும் பல சுவாரசியமான விடயங்களுடன் உங்களைச் சந்திக்கிறோம். அது வரை விடுமுறைக்கால வாழ்த்துக்களுடன் விடைபெற்றுக் கொள்கிறோம்.

மீண்டும் சந்திப்போம்.

ஒரு பேப்பர் காரண்கள்+காரிகள்

EDITORIAL

Institutional Racism Stupid!

On the 2nd of January 2006 five young Tamils were killed and two were wounded in the Tamil East. They were all students and on holiday. At the time of the killing they were in a Sri Lankan Army (SLA) run high security zone. Thus the local community blamed the Sri Lankan security forces for this war crime. The Sri Lankan institutions denied this and a cover up was organised.

On the 5th of August the same year fifteen young Tamils who were working for the French humanitarian organisation, Action Contre la Faim (ACF) were shot and killed in a SLA controlled area. Local Tamil community and the International ceasefire monitors, Sri Lanka Monitoring Mission (SLMM) blamed the SLA for the massacre. The then SLMM head Ulf Henricsson, called these killings a "committed act of assassination" and "one of the most serious recent crimes against humanitarian aid workers worldwide."

Again Sri Lankan institutions denied this and a cover up was organised.

Since ACF, an international Non Governmental Organisation and the SLMM got involved in the second massacre it became a headache for the Sri Lankan President.

Thus he ordered a Commission of Inquiry (COI) promising transparency

and justice. By doing so he tried to make his anti Tamil war related human rights violations into a law and order problem.

For months no one heard of anything from the COI.

Again the ACF and others complained.

Later a body called the International Independent Group of Eminent Persons (IIGEP) was asked by the international community to observe and comment on the COI actions.

Every one has been waiting for the above said transparency and justice since then.

This week the International Independent Group of Eminent Persons (IIGEP) said that the COI probe lacks transparency and fails to meet international standards.

"The persistent disregard for IIGEP's observations and recommendations, by the Government of Sri Lanka and the Commission of Inquiry, tends to render the IIGEP's continued role irrelevant" it further lamented.

This is not a surprising turn of events for us, the Tamil expatriates. We express sadness and hopelessness.

We present this failure of just another Sri Lankan institution as just another example of the anti-Tamil institutional racism in Sri Lanka.

For ever in Sri Lanka, the majority Sinhalese population, through sheer numbers and both economic and political will have the power, resources, media and status over Tamils. This allows them to put their anti-Tamil prejudices into action and to maintain these for as long as they see fit. That's how Sri Lankan institutional racism works. It starts from every day prejudices by an individual belonging to this dominant community. It then becomes routine, part of the accepted culture. Then it is validated by other group members as cultural norms, no matter how discriminatory this is. Finally it is formalised and maintained by the institution dominated by that particular community, be it the home, workplace, college or other. Sadly this inhumane process started there more than four decades ago.

Sri Lanka is institutionally racist not because it is of a dominant Sinhalese language and culture but because it promotes only that language, culture and type of people, and that which is acceptable only to them, in every sphere of life without acknowledging difference in a positive way. This one simple fact dictates everything else which happens in that country.

Sinhalese media does not accommodate any difference, it reflects only its own views and at no time is this more obvious than when

there is something on 'Tamil terrorism' mentioned in the news. That is racism at its most pernicious: by omission, exclusion and invisibility through a basic lack of respect for a diverse community.

The Majority of the Sinhalese people live in denial about how racist they are but wear their values, culture and feeling of superiority with a singular pride that denigrates others and denies their value. That is why the Sinhalese far right is gaining ground because racism is never far below the surface and requires only a few significant triggers to bring it to the forefront.

Sri Lankan institutional racism thus denies respect to the Tamils and makes them powerless. That's the real damage of anti-Tamil racism, particularly in the deliberate lack of media coverage and acknowledgement of injustices.

A lack of respect for people and how they feel, how they want to be treated and their worth is the first step in denying them their views, denying their aspirations, denying their successes, their individual needs, tangible services and provisions and, ultimately, denying them their very existence.

"The collective failure of an organisation to provide an appropriate and professional service to people

because of their colour, culture, or ethnic origin. It can be seen or detected in processes, attitudes and behaviour which amount to discrimination through unwitting prejudice, ignorance, thoughtlessness and racist stereotyping which disadvantage minority ethnic people." The (United Kingdom) Macpherson report points out.

"Institutional racism is that which, covertly or overtly, resides in the policies, procedures, operations and culture of public or private institutions - reinforcing individual prejudices and being reinforced by them in turn." The UK Institute of Race Relations maintains.

"If racist consequences accrue to institutional laws, customs or practices, that institution is racist whether or not the individuals maintaining those practices have racial intentions." The UK Commission for Racial Equality points out.

That's what institutional racism really means and, unless the Sinhalese address it openly, discuss it and also take its conclusions on board to improve the overall quality of live for everyone in a mixed society, not just the privileged majority, we will always be engaged in futile exercises of persistent name calling without the substance or will power to change things for the better for anyone involved.